

1948 nyarán, egy Rómában készült fényképen, egy nő lehunyt szemmel ül az utcán vagy udvaron. Egy csatornafedő mellett ül, háttal a falnak támaszkodva. Széttárt, felhúzott két lábán a nadrág szára felgyűrve, kezeit összekulcsolja a lába között. Az utca üres, a zsalugáterek csukva. Mintha dél lenne, nem vet árnyékot semmi. A nő a falhoz simulva várja, engedi, hogy átjárja a napfény, át-hassa a sugárzó meleg.

Kelényi Béla 11

LEPEL, DEKÓDOLÁS: REIGL JUDIT 100

A fénykép bal szélén egy magas ablak és egy félig kinyílt kapu egyik, sötétbe nyíló fele is látszik. A lehunyt szemmel ülő nőt nem érdekli, hogy hová nyílik ez a kapu, mit rejt belsejében a sötét. Azt sem tudni, hogy mit lát, mit láthat a fényben izzó szemhéjak mögött.

Még nem tudja, hogy már ott formálódik benne mindaz, amit majd mindig látni fog maga előtt. Nem tudja, hogy ebből a még beláthatatlan gomolygásból majd hatalmas emberi testek lenyomatai robbannak, zuhannak átlósan szét, hogy kifeszítsék a tér falát. Hogy egyszerre repülnek majd fel és lefelé is. Hová? A ragyogásba? A semmibe? Vagy úton vannak a sötét, örökös kárhozat felé? Még azt sem tudja, hogy egész életében kell újra és újrászülnie terhét, ami most úgy kavargog benne, akárha egy kínozó, nem szűnő kiáltás visszhangját verné folytonosan vissza az Utolsó ítélet fala, a Sixtus-kápolnában. És még fogalma sem lehet arról, hogy miféle némasággal kell majd megbirkóznia, amikor megszólalna az üresség és a hitetlenség végre elcsendesedett éjszakáján. Nem tudja még, hogy kaphat-e bármire is választ, és azt sem tudhatja, hogy létezik-e egyáltalán a válaszadó. A római utca kövén ülő nő még nem tud semmit. Csak hagyja, hogy átjárja a fény.